السنة السادسة والعشرون
جريدة حرة شرقية
مديرها ومحررها الاول
الشيخ ج. سانوا ابو نظارة
المصري
القاطن بباريس
فى شارع ريشه نمرة ٤٤

LE JOURNAL D'ABOU NADDARA
جريدة ابي نظارة

قيمة الاشتراك
فى جريدة ابي نظارة
والتودد والمنصف وعلاواتها
عن سنة واحدة
فرنك ٢٦
النقود ترسل الى المدير رأسا
عن يد البوسته او بحوالة تجارية

عدد ٤ باريس فى شهر جمادى الثانى سنه ١٣٢٠

عيد الجلوس السلطانى المانوس

سبب تاخير العدد ده يا كرام . قعادى فى الاستانة شهر تمام . قضيته فى حظ على الدوام . انور بصرى بمشاهدة ناس عظام . واشنف مسامعى بكلام . الذ من شرب المدام . الحاصل يا هاس ايام . مرت زيما تمر الاحلام . اما مناقب ومحامد مولانا السلطان تاج راس الملوك الكرام . وما حصل للعاجز من التعطفات والاكرام . لدى جلالته ورجاله اللى مالهم مثيل بين الانام . مذكورها فى مقالة السيد يحيى الدين سعيد الهمام ∴ جدع بحبكم بتبوس يده اخر الاقلام ∴ سامعكم بتقولولى يا قراء غير العافية والابيقى عليك ملام ∴ يكى افندى يرم يعنى سمعا وطاعة يا ساده . بلسان اهل دار السعاده . فالان خليني اقا رى يا عزيز افسر لك رسم عيد الجلوس اللى فوق رسم تتويج ملك الانكليز . الرسم ده ظاهر كالشمس المشرقيه . وهو فرحى وفرح اخوانى بعيد الحضرة السلطانيه . وبنتى اللى افندينا انعم عليها بنشان الشفقة المرصع بالالماس بتقدم زهور للعارفيم وبتقول لهم يا ناس اطلبوا من ربنا بان يجعل حياة خليفة الاسلام ملك آل عثمان . مزهرة ومعطرة طول الزمان . وابنى بينا ولهم شربات عثمانلى . وبيقول لهم ربى يجعل عيشة مولانا احلى من المشربات دى يا اخوانى كل ده حصل فى دار داعيكم ابى نظاره . وبعدها رحنا هنينا سفيرك بالعيد العثمانى فى السفارة . وتفسير الرسم ده علمته باشعار فرنساوية . لخشر فضائل ولى نعمتنا بين الامم الافرنجية وتختم المقالة دى اللطيفة بالدعاء بالعز والنصر للحضرة الحميدية الجليلة الشريفة (ابو نظاره)

تهنئة سنية فى (خير سنة ١٣٢٠) هجرية لجلالة الحصن المنيع العثمانى مولانا المعظم السلطان عبد الحميد خان الثانى

تبسم وجه الصفو فى نعمة كبرى
وامطرت السحب المسرة والبشرا
بعيد جلوس المليك الذى سما
واولاه رب العرش من فضله نصرا
مليك تولى الملك فاهتز عرشه
وهز القنا واستسهل السهل والوعرا
مليك اقام العدل بعد اندراسه
وقد نسج العز الرفيع له ازرا
مليك الورى وابن المعالى وفخرها
وحاكى نداه قادم الغيث والبحرا
طراز المعالى ذروة الفضل والنهى
فسل عن معالى فوق الشمس والبدرا
له حب تقديم البلاد سجية
وناهيك للحساد هذا الحلا مهرا
مليك حميدى تذل لملكه
رقاب البرايا بل اعز الورى قدرا
امولاى انت العدل فى كل فدفد
وقد نشرت اعلامكم فى الورى نشرا
وما انت الا كعبة الحلم والعلا
فمن امها نال السعادة واليسرا
امولاى وافى العيد بالرفد والصفا
فامطرت المزن السرور على الصبرا
وماست غصون الروض ترقص فرحة
وبتخزا الزهر النضير على الزهرا

امولاي هذا العبيد وافى مهنئا
جلالة مولانا وقد تمت البشرى

(بقلم احمد النابي خوجه بمدرسة الالسن الشرقية بباريز)

زيارة الشيخ ابي نظاره دار الخلافة العظمى

لازلت يا دار الخلافة ملجاء للمستجير وكعبة للقاصدين
ولمن باخلاص يحب خلاصنا (عبد الحميد) وصاحب الفتح المبين
من قد غدا كالشمس يطلع نوره في ذا الزمان على جميع العالمين

ان اعظم ما تفتخر به الامم المتمدنة على اختلاف اجناسها وتبتهج به الشعوب في جميع احوالها واطوارها وجود رجال مخلصين في حب اميرهم وخدمة وطنهم يسعون وافكارهم متجهة الى ما يعود على ابناء وطنهم العزيز بالخير والمنفعة ويسبحون واقلامهم تعدو الى ميدان في ميدان الصحف تسطر ما يشرق على افكارهم من نور الاصلاح وهم غير طامعين في جزاء ولا شكور ولكنها عواطف شريفة خص بها الخالق من شاء من عباده فهذا الرجل الكاتب الشهير بابي نظارة قد اصبح يشار اليه بالبنان من طبقات الكتاب الثابتين على خدمة دولتهم وحسن وفائهم حتى لم يبق في اخواننا المسلمين خصوصا والعثمانيين عموما في مشارق الارض ومغاربها الا من طرق سمعه هذا الرجل الغيور الذي قضى اليوم خمسا واربعين سنة يجهد افكاره وقلمه ولسانه بالمدافعة عن حقوقنا معشر المسلمين واشهار محامد جلالة مولانا الاعظم امير المومنين وبيان مآثره الجليلة واعتنائه بتقدم البلاد وراحة العباد — ابد الله مولانا السلطان الجليل بنصر منه وابد عرشه الحميدي ملحوظا برعاية من لدنه — ولم تكن همة ذلك الشيخ الفاضل مقصورة على خدمة الدولة فقط بل له عدة مساع يستوجب عليها منا جزيل الثناء فانه دئب على ان يملأ الصحف الاجنبية سيما جرائده الخصوصية في بيان فضائلنا معشر المسلمين تجاه الامم الاوروبيه وبيان فضائل علمائنا وبراعة شعرائنا وادبائنا وتقدم بلادنا سيما في العصر الحميدي الفخيم بالصنائع والعلوم والفنون وينزع من اوهام الغربيين ما ينسبونه الينا من الخمول والجهالة والتاخر وغير ذلك فكان جزاءه من الله العادل عز وجل ان جعله مقبولا عند الملوك والامراء في سائر اوروبا وخصوصا عند دولتنا العلية حرسها الله اما صداقته وحبه للعرش الحميدي الانور فلا يخفى على بصير فهو يحج في كل عام الى الاستانة حبا في تقديم الاخلاص والعبودية الى جلالة مولانا امير المومنين فيحظى منه بالالتفات والتعطف في قبول خلوصه ووفاءه وخليفتنا الاعظم قد ايده الله بحكمة يعرف بها اوفاء عبيده الصادقين فيكافئهم بالاكرام والانعام ومما يستوجب التفات ذوي البصائر هو ان الشيخ المشار اليه يتردد في كل سنة الى دار السعادة منذ احدى عشر سنة وفي اثناء هذه المدة ومولانا امير المومنين لله الحمد والشكر متمتع بالراحة والرفاهية وجنوده متوجة بالنصر والظفر واعلامه تخفق بالعز والافتخار والدولة رائقة في بحبوحة السيادة والملايين الساكنون في الممالك المحروسة رافلون بحلل السعادة ولذلك عند وصوله الى عاصمتنا العلية قابله الكثيرون من الاحباب عثمانيون واوروبيون وفي اليوم ذاته وهو يوم السبت الموافق ٤ ربيع آخر قصد المابين الهمايوني وزار ارباب الدولة وطلب منهم عرض سلامه واخلاصه على الاعتاب السنية فهناه الجميع بالسلامة وهم عطوفة تحسين بك الباشكاتب الهمايوني وابراهيم بك باش ترجمي والحاج علي بك اول مابينجي والسيد عبد الغني الباش آغا الجليل والسيد جوهر آغا النبيل فنال من الجميع غاية الترحيب والاقبال ثم انعطف لزيارة صاحب السماحة والفضيلة الحسيب النسيب سيدي ابي الهدى الصيادي ومدحه ببعض سجعات رائعة نثرها بالقلم الدارج بين فيها بعض مناقب السيد المشار اليه والثناء على مكارم اخلاقه وحنوه مع جلالة قدره وجميع هولاء الفضلاء عرضوا ذكره لدى الاعتاب الشاهانية واستجلبوا له الالتفات فبعد ثلاثة اسابيع عاد مجبور الخاطر الى باريس لنشر عدد جرنال المنتصر بعيد الجلوس المانوس ودعوة الاخوان

لاقامة شعائر هذا العيد الجليل فالعود احمد ونطلب من المولى ان يتحفنا بزيارة حضرته فى العام القابل كيما نخاطبه عند اللقاء بهذا الانشاد قائلين

مادمت بالاستاذ تفتخر فى الورى ... فضل الخليفة بالصداقة والولا
سر حيث شئت فما امامك دائما ... الا السعادة والنجاح لدى الملا
ولك الهنا على الذى قد نلته ... عند الامير من التعطف والعلا

بقلم محيى الدين سعيد البغدادى عثمانى

تتويج ادوار السابع ملك الانكليز

تاخر هذا التتويج عن ميعاده شهرا ونصفا لسبب ما اصاب هذا الملك من المرض الخطير قد صورلى رواية مختصرة تتشعب عنها ثلاثة فروع ورسومها فى الصحيفة الرابعة من هذا العدد كما يراها القارى تحت رسم عيد الجلوس ولولا شحن هذا العدد بالمقالات والاشعار لذكرتها مطولة فى قالب خطابى ولكن جنحت الى الاختصار

الفرع الاول من الرسم المذكور

قد تنكرت فى صفة مغربى لكنى لم اخف على المستر بول وامه البيبون بل عرفانى وقالا لى كوديم يا ابا نظاره لعلك اتيت تتشمت فينا معاشر الانكليز لما مس ملكنا العزيز من المرض الخطير فاخر تتويجه عن ميعاده حينئذ رفع المستر بول يده على وكشرت البيبون انيابها وهمت ان تعضنى باسنان علاظ فقلت لهما قفا ولا تفعلا فانى ما اتيت هنا الا لعلاج ملككم لا للشماته غليل فى امة الانكليز كما زعمتم فيدونى الى الملكه اسكندره حتى اصف لها دواء زوجها عندها وصلونى اليها كما يرى ذلك فى الفرع الثانى

الفرع الثانى مرسوم فيه الملكه اسكندره جالسة وانا وام المستر بول واقفان امامها

فقلت لها يا ملكة الانكليز انه وعدتنى باجلاء عساكركم من وادى النيل ادع المولى للملك بالشفاء وارجو ان يتقبل ربى دعائى فقالت اعدك بذلك ثم دعوت ربى فشفاه وتوج عندها رجعت الى لندره وزرت الملك مع المستر بول كما يرى ذلك فى الفرع الثالث المصور فيه الملك جالسا على تخته وانا والمستر بول امه واقفان نطلب منه وفاء الوعد فقال لى ان وزراءه لم يرضوا بهذا الامر وقالوا انهم يستغفون ان سحبت عساكر الانكليز من مصر والسودان عندها سخطت على الدنيا ومافيها وخرجت وانا اقول هكذا وفاء وعد الامراء والا فلا ثم قلت يا مصريون بعد هذا اليوم لاتنتظروا نجاكم من سواكم

قرومن لتهانى بعيد الجلوس الشاهانى

عيد الجلوس الشاهانى ... عم البلاد الله يباركه
وكل من كان عثمانى ... يفرح ويالانس يشاركه

عيد الجلوس بدره طالع ... نور على كل الدنيا
والسعد بقدومه لامع ... بيعيش خليفتنا ويحيا

عيد الجلوس يا الله يجينا ... لكل عام نفرح منه
عشان نهنى افندينا ... وكل الرعايا تتهنوا

قال بالسنه دى يوم واحد ... لكن اقول افضل من شهر
وان حد عارضنى وعاند ... يكون حسود خليه بالقهر

اما الاشاير والزينه ... لوكان لها لسان تتكلم
كانت تقول وتهنينا ... وبالتهانى تترنم

صوت المدافع لما يرن ... كل المسامع تفرح به
اما العدو ينكاد ويجن ... زى اللى جت بنبه فى قلبه

صوت المدافع فى ده العيد ... ارق من صوت الالحان
صداه يقول يا رب تزيد ... فى عمر مولانا السلطان

عيد الخليفه مولانا ... (عبد الحميد مولى الانعام
والكل شهد واوبانا ... له بالعداله فى الاحكام

عبد الحميد اعظم سلطان ... ساس الممالك فى حزمه
بسطوته بهر البلدان ... كل الملوك تخشى عزمه

وله ماثر مشهوره ... اقلها نشر العرفان
غلا بلاده المعموره ... فاقت على كل البلدان

يارب ايد سلطانا ... بالنصر والفتح المبين
واحرس بسيفه اوطانا ... من الكدر قولوا امين

Vingt-sixième Année.

FONDATEUR
Directeur et Rédacteur en Chef
J. SANUA ABOU NADDARA
43, Rue Richer, PARIS

Le Journal d'Abou Naddara

Toute communication et toute demande d'abonnement doivent être adressées au Directeur du Journal

SEPTEMBRE 1902 — N°

ABONNEMENTS
Avec la Revue *Attawadod* et suppléments. . 1 an 20
Abonnement simple, 1 an. 15

L'Anniversaire de l'avènement au trône de S. M. I. le Sultan Ghazy Abd-ul-Hamid Khan II

(1er Septembre 1902.) — *A Champigny*

Chez le Cheikh Abou Naddara, Chaër-el-Molk.

Le Cheikh Abou Naddara :

Soyez les bienvenus, Messieurs,
A célébrer l'anniversaire
De l'avènement glorieux
De notre Roi, Calife et Père.
Fêtons le Grand Abd-ul-Hamid,
Le digne Fils d'Abd-ul-Medjid.

Les invités en chœur :

Fêtons le Grand Abd-ul-Hamid,
Le digne Fils d'Abd-ul-Medjid.

Le Cheikh Abou Naddara :

Des Ottomans, n'est-il pas l'âme?
Des Croyants, n'est-il pas le cœur?
Voici pourquoi chacun l'acclame
Et fait des vœux pour Sa grandeur.
Vive le Sultan magnanime,
Dont le saint amour nous anime!

Les invités en chœur :

Vive le Sultan magnanime,
Dont le saint amour nous anime!

Louli, fille du Cheikh, fleurissant les invités :

Que le sentier de l'existence,
De notre Sultan bien-aimé,
Par la divine Providence
De belles fleurs soit parsemé!
Que tout le monde avec moi crie
« Vivent Hamid et sa Patrie! »

Les invités en chœur :

Qu'avec Louli Hanoum on crie :
« Vivent Hamid et sa Patrie! »

Abd-ul-Hamid, fils du Cheikh, offrant des sirops aux invités :

Que parfumée et douce soit,
De mon Parrain, la vie entière,
Comme ce bon sirop qu'on boit
A son heureux anniversaire!
Amis, crions tous : « Tchok yachah
Effendimiz le Padichah! »

Les invités en chœur :

Amis, crions tous : « Tchok yachah!
Effendimiz le Padichah! »

Abou Naddara.

Le Couronnement de Sa Majesté le roi Edouard VII

I.

Abou Naddara, Albion et John Bull.

Londres, 25 juillet 1902.

John Bull (*à Abou Naddara*). — Tu as beau te déguiser, je te reconnais malgré ton burnous.

Albion (*au même*). — Goddem! Tu viens te réjouir de la désolation de mes enfants pour la maladie de leur Roi bien-aimé. Si tu dis un mot, ils te lyncheront.

John Bull. — Pas besoin, mère. S'il ouvre la bouche... (*Il lui montre les poings.*)

Albion. — Et moi, je le mange vivant. (*Elle ouvre la bouche, menaçante.*)

Abou Naddara (*se défendant*). — A bas ces pattes assassines, ô John Bull! Et toi, mère Albion, ferme vite ta gueule d'hyène, ou je cogne. Je ne suis pas si méchant, comme vous croyez. Je suis venu pour guérir votre Roi, que j'ai connu personnellement, il y a trente-trois ans, au Caire, à la cour du feu Khédive Ismaïl. Conduisez-moi chez la Reine Alexandra, que j'ai connue aussi, et je lui dirai ce qu'il faut faire.

Albion et John Bull. — Es-tu médecin?

Abou Naddara. — Non; je suis un déiste que Dieu écoute. Vite, ô Albion, conduis-moi chez ta Reine, et le 15 août, après le couronnement du Roi, tu me conduiras chez lui, ô John Bull. Est-ce convenu?

Albion et John Bull. — Oh! yes, c'est convenu. En route. *God save the King!*

II.

La Reine, Albion et Abou Naddara.

Albion (*à Abou Naddara*). — J'ai tout dit à Sa Gracieuse Majesté. Dis ton remède.

Abou Naddara (*à la Reine*). — Si, avec l'aide du Tout Puissant, je guéris ton royal époux, retirera-t-il ses troupes de l'Egypte?

La Reine. — Il les retirera après le couronnement, je te le promets.

Abou Naddara. — J'ai confiance en ta parole, ô bonne Reine (*puis, levant les yeux au ciel, il prie à part*). Dieu Clément et Miséricordieux, si je Te supplie de guérir Edouard VII, ce n'est pas pour réjouir les Anglais qui viennent d'écraser un petit peuple héroïque au sud de l'Afrique; mais pour délivrer les malheureux enfants de la Vallée du Nil, qui gémissent depuis vingt ans sous le joug infâme du despotisme britannique. Répands donc, Seigneur, la guérison sur le Roi Edouard VII, afin que l'Egypte redevienne libre comme elle l'était avant l'invasion des Sauterelles Rouges. Amen! (*Puis il salue la Reine et sort en lui disant*) : Le 15 août prochain, j'exigerai de ton royal ou impérial époux l'accomplissement de ta promesse sacrée.

Albion (*à part, à la Reine*). — Que Sa Majesté guérisse d'abord. D'ici là, Abou Naddara peut crever, et ce sera un bon débarras.

III.

Le Roi Edouard VII, John Bull, Abou Naddara

Londres, 15 août 1902.

Abou Naddara. — Dieu écouta ma prière. Il t'a guéri. Vas-tu remplir la promesse que ta charmante épouse daigna me faire lorsque ta vie était en danger?

John Bull — Sa Majesté retirera ses troupes de la Vallée du Nil le jour que ce pays, encore sauvage, sera tout à fait civilisé.

Abou Naddara (*à John Bull*), — Ce n'est pas à toi que je m'adresse, mais à ton Souverain C'est de Sa Majesté que j'attends la réponse.

Edouard VII (*à John Bull*). — Le gentleman a raison et nous lui répondrons avec plaisir, Mais, d'abord, remercions-le de la bonté qu'il a eue de prier Dieu pour notre guérison. Le Seigneur exauça ses vœux et nous lui sommes reconnaissants. Quant à l'évacuation de l'Egypte et du Soudan, nous en avons parlé hier à nos ministres, en leur exprimant notre désir de rendre l'Egypte aux Egyptiens. Ils nous ont prouvé que ce sera la perte de toutes nos colonies d'Asie et d'Afrique, et la ruine de notre commerce. Nous le regrettons pour toi, Abou Naddara; mais que faire? Nous préférons te manquer de parole que...

Abou Naddara. — Merci, Majesté. (*A part, en sortant*) Egyptiens, ne comptez plus que sur vous mêmes pour la délivrance de votre pays. A. N

PARIS. IMP. G. LEFEBVRE 5 & 7, RUE CLAUDE VELLEFAUX.

Le Gérant : G. Lefebvre.